

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **ŠoPet s.r.o.**, IČO: 063 69 375
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M.
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 1. 7. 2022, č. j. 3945885/22/2001-52522-110763,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 1. 7. 2022, č. j. 3945885/22/2001-52522-110763, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Štěpána Ciprýna, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně podala dne 5. 9. 2022 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) žalobu proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1 (dále jen „žalovaný“) ze dne 1. 7. 2022, č. j. 3945885/22/2001-52522-110763 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl dle § 259b a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) žádost žalobkyně o prominutí úroku z prodlení v celkové výši 1 033 283 Kč na dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2019 [stanovené platebním výměrem ze dne 15. 4. 2020, č. j. 2989255/20/2001-52522-110763 (dále jen „DPPO 2019“)] ze dne 5. 4. 2022, evidovanou pod č. j. 3019351/22/2001-52522-110763 (dále jen „žádost“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalobkyně v žádosti uvedla, že nedisponuje žádnými svými finančními prostředky, neboť její majetek je od 17. 2. 2020 na základě usnesení Policie České republiky ze dne 17. 2. 2020, č. j. NCOZ-3833-418/TČ-2019-412402-H (dále jen „Usnesení Policie“) předmětem zajištění a žalobkyně tak objektivně není schopna s majetkem nijak nakládat a nebyla a doposud není nijak schopna své daňové povinnosti plnit.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 7. 7. 2022. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul skutkový stav věci, uvedl relevantní právní úpravu a vymezil obecná východiska pro prominutí úroku z prodlení na dani z příjmu (dále jen „prominutí úroku“) včetně demonstrativního výčtu důvodů ospravedlňujících prodlení dle Pokynu GFŘ-D-47 k promíjení příslušenství daně č. j. 15921/21/7700/10123-050167 (dále jen „Pokyn GFŘ“).
4. K samotnému posouzení žádosti žalovaný uvedl, že žalobkyně splnila formální podmínku pro prominutí úroku dle § 259b odst. 1 daňového řádu, kterou je úhrada daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok z prodlení vznikl. Zároveň u žalobkyně nedošlo k naplnění vylučující podmínky dle § 259c odst. 2 daňového řádu, a úrok z prodlení tak lze žalobkyni prominout po posouzení tří kritérií, a to ospravedlnitelného důvodu prodlení (§ 259b odst. 2 daňového řádu), ekonomických nebo sociálních poměrů žalobkyně zakládajících tvrdost uplatněného úroku (§ 259b odst. 3 daňového řádu) a četnosti porušování povinností při správě daní ze strany žalobkyně (§ 259c odst. 1 daňového řádu). Následně žalovaný přistoupil k posouzení ospravedlnitelnosti důvodu prodlení se závěrem, že po přešetření spisového materiálu bylo správcem daně ověřeno, že žádný z ospravedlnitelných důvodů vymezených dle Pokynu GFŘ nebyl v případě žalobkyně naplněn. Žalovaný dále po provedené správní úvaze dospěl k závěru, že žalobkyniní namítaný důvod spočívající v tom, že nedisponuje finančními prostředky, neboť tyto jsou od 17. 2. 2020 předmětem zajištění na základě Usnesení Policie, jako ospravedlnitelný důvod vyhodnotit nelze. Z napadeného rozhodnutí se podává následující odůvodnění (konstatování) uvedeného závěru: „*Jak vyplývá z usnesení Policie České republiky č. j. NCOZ-3833-418/TČ-2019-412402-H ze dne 17.2.2020, peněžní prostředky až do výše 73.149.708,- Kč, včetně příslušenství a peněžních prostředků na účet*

dodatečně došlých, na víceměnovém účtu daňového subjektu č. 334438002/5500 byly zajištěny jakožto věc důležitá pro trestní řízení, která je výnosem z trestné činnosti ve smyslu ust. § 77b odst. 1 písm. c) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (v podrobnostech viz cit. usnesení). Pokud jde o nedoplatek na DPPO za zdaňovací období roku 2019, pro úplnost lze uvést, že tento byl předmětem daňové exekuce [...] Jak je patrné ze spisu, k jeho úhradě došlo ke dni 16. 6. 2021, kdy byla uvolněna část finančních prostředků zajištěných Policií České republiky. [...] Ze spisového materiálu bylo dále zjištěno, že daňový subjekt nehradil ani zálohy na DPPO splatné v průběhu roku 2019 (17.6.2019, 16.9.2019 a 16.12.2019), tzn. v období předcházejícím namítanému zajištění peněžních prostředků. V této souvislosti lze uvést, že pokud by daňový subjekt předmětné zálohy řádně hradil, byly by započítány na celkovou daňovou povinnost na DPPO za rok 2019, v důsledku čehož by byl nedoplatek na uvedené dani a tím i na příslušenství výrazně nižší. Jak bylo ověřeno z evidencí vedených správcem daně, nedoplatek na DPPO je u daňového subjektu evidován nepřetržitě již od 9.4.2019, přičemž v současné době (k datu 28.6.2022) činí jeho výše 235.579,- Kč. Současně správce daně eviduje nedoplatek na dani silniční v částce 379,- Kč.“

III. Žaloba

5. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že žalovaný své závěry spolehlivě neodůvodnil, když důvody pro zamítnutí její žádosti nebyly žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedeny. Napadené rozhodnutí je proto dle žalobkyně nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze zjistit, na základě jakého správního uvážení byla žádost žalobce zamítnuta. Závěrem žalobkyně poukázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze vztahující se k nepřezkoumatelnosti a k povinnosti náležitě odůvodnění rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 10. 2022 uvedl, že z textace napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný posouzením žalobkyní namítaného ospravedlnitelného důvodu řádně zabýval. Dále žalovaný uvedl, že dle Usnesení Policie bylo na účet žalobkyně z bankovního účtu společnosti J.O. Investment s.r.o. postupně převedeno celkem 73 149 708 Kč, a to bez zjevného ekonomického přínosu pro společnost J.O. Investment s.r.o. Z uvedeného dle žalovaného jednoznačně vyplynulo, že na základě Usnesení Policie, o které žalobkyně opírala svoji argumentaci, pozbyla právo disponovat nikoli veškerými finančními prostředky, nýbrž pouze finančními prostředky do výše 73 149 708 Kč, včetně jejich příslušenství, které byly dle textace dotčeného usnesení vyvedeny ze společnosti J.O. Investment s.r.o. a vyhodnoceny jako výnos z trestné činnosti. Na základě dokladů, které má žalovaný k dispozici, je nutno odmítnout námitku týkající se faktického a úplného znemožnění nakládat s jakýmkoli finančními prostředky žalobkyně.

V. Další podání účastníků

7. V podání ze dne 18. 11. 2022 žalobkyně uvedla, že až nyní se může ke správní úvaze představené ve vyjádření žalovaného ze dne 24. 10. 2022 poprvé vymezit, případně rozporovat přístup žalovaného a sporovat, zda na straně žalovaného nedošlo k svévoli při rozhodování o žádosti žalobce, neboť tato správní úvaha v napadeném rozhodnutí zcela

absentovala. Závěrem žalobkyně doplnila, že uvedením správní úvahy až ve vyjádření k žalobě nelze zhojit vady napadeného rozhodnutí.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
10. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
11. Žalobkyni byla stanovená DPPO za zdaňovací období roku 2019 ve výši 7 057 740 Kč, jejíž splatnost byla dne 1. 4. 2020.
12. Žalobkyně dne 29. 6. 2020 požádala o posečkání úhrady DPPO za rok 2019, a to podáním evidovaným č. j. 5405200/20/2001-52522-110763. Žádost o posečkání úhrady DPPO byla dne 14. 7. 2020 rozhodnutím č. j. 5591925/20/2001-52522-110763 zamítnuta z důvodu nedoložení tvrzení obsažených v žádosti.
13. DPPO za rok 2019 proto byla předmětem daňové exekuce a tato daň byla uhrazena dne 16. 6. 2021 uvolněním části finančních prostředků zajištěných Policií České republiky.
14. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
15. Dle § 259b odst. 1 daňového řádu *„[d]aňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl.“*
16. Dle § 259b odst. 2 daňového řádu *„[s]právce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.“*
17. Dle § 259b odst. 3 daňového řádu *„[p]ři posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.“*

18. Dle § 259c odst. 2 daňového řádu „*[p]rominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.*“
19. Dle § 262 daňového řádu „*[p]ři správě daní se správní řád nepoužije.*“
20. Dle § 102 odst. 2 daňového řádu „*[r]ozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví-li zákon jinak.*“
21. Dle § 102 odst. 3 daňového řádu „*[v] odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.*“
22. Soud o věci uvážil následovně.
23. Příslušenství daně lze prominout na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední (§ 259 odst. 1 daňového řádu). O prominutí úroku z prodlení může daňový subjekt požádat, pokud uhradil daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl (§ 259b odst. 1 daňového řádu). Správce daně může úrok z prodlení prominout, pokud k prodlení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit (§ 259b odst. 2 daňového řádu). Prominutí není možné, pokud daňový subjekt porušil v posledních 3 letech závažným způsobem daňové předpisy nebo účetní právní předpisy (§ 259c odst. 2 daňového řádu). Při posouzení žádosti správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem (§ 259c odst. 1 daňového řádu).
24. Ze shora uvedené právní úpravy je zřejmé, že úprava prominutí úroku z prodlení kombinuje správní uvážení (správce daně může prominout) a neurčitý právní pojem (k prodlení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit). Zatímco správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze a zda premisy úsudku správního orgánu byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 7 Afs 314/2019 – 21, body 43. až 45.), tak výklad neurčitých právních pojmů a jejich aplikace na konkrétní případ podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 – 154, body 15. a 24.).
25. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 11 Af 1/2021 – 47, výklad neurčitých právních pojmů mohou správní orgány v rámci své hierarchie cizelovat a usměrňovat formou interních normativních aktů. Tento postup je v jistém ohledu i žádoucí, neboť tím správní orgány za účelem jednotné rozhodovací praxe vymezují, jaké situace obecně naplňují neurčitý právní pojem a jaké ne. Zveřejněním interních pokynů pak zpřístupňují svůj náhled veřejnosti (zde daňovým subjektům), která může legitimně očekávat, že budou jejich případy posuzovány v souladu s metodikou vyjádřenou v interním normativním aktu. V tomto ohledu by porušení Pokynu GFŘ (ve smyslu rozhodnutí v rozporu s ním) mohlo být porušením zákazu libovůle a neodůvodněným nerovným zacházením. Tento závěr se uplatní v případech, kdy by finanční úřad neprominul příslušenstvím tam, kde dle Pokynu GFŘ prominout má. Posuzovaná věc je ovšem odlišná, neboť důvody uváděné žalobkyní nejsou v interním Pokynu vůbec zmíněny.

26. Výklad neurčitého právního pojmu vnitřním předpisem nemůže nikdy postihnout všechny myslitelné situace. Ostatně proto zákonodárce neurčité právní pojmy používá, neboť jejich obsah, rozsah a aplikace se mohou případ od případu měnit a zákonodárce jejich použitím vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situaci lze podřadit pod daný pojem. Nahrazení neurčitého právního pojmu v zákoně taxativním výčtem ve vnitřním předpise není možné, neboť množina případů, které neurčitý právní pojem pokrývá, je nutně otevřená. Výčet případů v Pokynu GFŘ je proto demonstrativní a v zásadě nerozhodný pro zodpovězení otázky, zda důvod, který není v Pokynu GFŘ vůbec zmíněn, naplňuje znaky důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 31. 7. 2020, čj. 5 Afs 245/2019-38, bod 20, a Krajského soudu v Ostravě z 19. 12. 2019, čj. 64 Af 10/2019 28, bod 13).
27. Rozhodnutí správce daně má být v souladu s § 102 odst. 3 daňového řádu odůvodněno tak, že v něm správce daně uvede důvody výroku a způsob, jakým se vypořádal s námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. V posuzované věci to znamená, že žalovaný byl povinen posoudit jednotlivé okolnosti uváděné žalobkyní bez ohledu na to, že nejsou uvedeny v Pokynu GFŘ, a následně přezkoumatelným způsobem vysvětlit, z jakých důvodů má za to, že naplňují nebo nenaplňují podmínky dle § 259 odst. 2 daňového řádu.
28. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění nejsou v logickém rozporu s těmito podklady. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 18. 6. 2015, čj. 9 As 12/2014-86, bod 43 a judikatura tam citovaná).
29. Žalovaný své povinnosti rozhodnutí řádně odůvodnit nedostal. Z napadeného rozhodnutí je sice zřejmé, že žalovaný dospěl k závěru, že důvody uváděné žalobkyní nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů uvedených v Pokynu GFŘ, takový závěr však s ohledem na výše uvedené není dostatečný. Žalovaný se posouzením ospravedlnitelnosti důvodů uvedených v žádosti nijak nezabýval a komplexní úvahu vycházející z konkrétních okolností posuzovaného případu redukoval na shrnutí obsahu Usnesení Policie a dále na jeden odstavec věnující se plnění daňových povinností žalobkyní v době před vydáním Usnesení Policie (viz shora bod 4. tohoto rozhodnutí). Takový postup však není přijatelnou interpretací a aplikací neurčitého právního pojmu.
30. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaný žádost zamítl a proč důvody uváděné žalobkyní považuje za nedostatečné. Vypořádání se s důvody žádosti o prominutí úroku vymezil a odůvodnil žalovaný přezkoumatelným způsobem až v podaném vyjádření k žalobě ze dne 24. 10. 2022, jak správně poukázala i žalobkyně. I přes zjevnou snahu žalovaného o doplnění odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vyjádření k žalobě, které je kvalitativně i kvantitativně značně obsáhlejší než samotné napadené rozhodnutí a je také vztaženo ke konkrétním skutkovým okolnostem posuzované věci však není přijatelné, aby žalovaný absentující úvahu o ospravedlnitelnosti důvodů dodatečně doplňoval až ve vyjádřeních učiněných v rámci soudního řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, či ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS).

31. Jelikož tedy žalovaný nedostal své povinnosti spočívající v řádném posouzení tvrzeného ospravedlnitelného důvodu žalobkyně a dostatečně neodůvodnil závěr, podle něž žalobkyní tvrzený důvod není ospravedlnitelným důvodem ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, zatížil své rozhodnutí vadou nepřekoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
32. Soud dále nad rámec shora uvedeného dodává, že žádným způsobem nepředjímá nové rozhodnutí žalovaného o žádosti o prominutí úroku. Žalobkyně v nyní řešené věci nemá bez dalšího právo na pro ni příznivý výsledek (prominutí úroku z prodlení), ale na řádný proces rozhodování, při němž žalovaný individuálně posoudí jí tvrzené důvody prodlení a řádně odůvodní své rozhodnutí.
33. Pro účely dalšího postupu v dané věci pak soud pro úplnost poukazuje na právní závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2022, č. j. 4 Afs 311/2021 – 33, podle nichž: „[...] na prominutí úroku z prodlení neexistuje právní nárok, a to i při splnění základních vstupních či formálních předpokladů, kterými jsou podání žádosti o prominutí a ubrazení daně, v jejímž důsledku úrok z prodlení vznikl. Rozhodování o žádosti o prominutí úroků z prodlení je totiž vázáno na správní úvahu správce daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018 - 35), jejíž základní podstatu a předpoklady jejího uplatnění Nejvyšší správní soud vysvětlil již v rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55, č. 1472/2008 Sb. NSS. [...] institut prominutí příslušenství je koncipován tak, že dává jisté beneficium subjektům, které spolupracují se správcem daně a vystupují ve vztahu k orgánům státní správy čestně, poctivě a s upřímnou snahou o nápravu svého pochybení.“ (srov. body 19. a 26. cit. rozsudku).

VII. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí pro nepřekoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do rukou jejího zástupce na nákladech řízení částku 9 800 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě se sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně tří režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za podání repliky, neboť je neshledal účelnými, když se jednalo o pouhé sdělení, že doplnění odůvodnění napadeného rozhodnutí není v rámci vyjádření k žalobě možné. Při rozhodování o nákladech řízení vycházel soud z toho, že zástupce žalobkyně není plátcem DPH, neboť zástupce žalobkyně ani na výzvu soudu potvrzení o plátcovství daně z přidané hodnoty nepředložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu